

Nakon Teslinog intervjua iz 1937. godine i drugog dijela svog rada „Razvoj čovječanstva“ (Univerzum i čovjek - makro i mikro svijet na djelu - Tesla), odlučio sam da iznesem i prvi dio pomenutog rada, kako bi se svi elementi konačno složili čineći jednu cjelinu. Iz skupa svog prirodno-društvenog znanja, opisao sam tako u dva dijela tok čovječanstva ljeta 2010. godine.

Trudeći se da prikažem složenost problema u potpunosti, a da ukupno bude svedeno sve na nekoliko stranica u još nekim glavnim društvenim problemima, time je moja svijest morala biti jako uključena da bi mogla izvršiti sebi zadati cilj. Nadam se da sam uspio u tome, kako analizom i kritikom, tako i svojim ličnim pomalo filozofskim pogledom zasnovanom na svemu istraženom do sada. Naravno, prije svog pogleda, dao sam citate iz nekih djela koji prikazuju realnost svijeta, kako na početku tako i na kraju.

Pa da počnemo kao uvod u problematiku:

„ Jednost je princip i sinteza brojeva, pojam Boga i čovjeka, i spoj razuma i vjere...
Voljeti znači vjerovati i nadati se. Vjera, ljubav i nada, to su tri milosti kaže religija...

Čovjek je oblik božanske misli, a Bog je idealizovana sinteza čovjekove misli. Zato Riječ božija otkriva čovjeka, a Riječ čovjeka otkriva Boga. Čovjek je Bog svijeta, a Bog je čovjek Nebesa...

Da bi razumio i poštovao svemogućeg Boga, čovjek mora najprije biti slobodan...
Ljepota žene je postala plijen brutalnosti onih ljudi koji su nesposobni da vole...
Broj dva je broj žene, čovjekove ženke i majke društva. Čovjek je ljubav u pameti, žena je pamet u ljubavi...

Bog vječno sebe stvara, pa je beskraj koji On ispunjava svojim tvorevinama beskonačno i beskrajno stvaranje... Čovjek takođe potvrđuje sebe i stvara sebe... i odijeva se svojim djelima kao svadbenim ruhom...

SLOBODA nije dozvola, jer je dozvola TIRANIJA!!!

Sloboda je ČUVAR DUŽNOSTI, zato što zahtijeva PRAVDU...

Pravo je samo korijen dužnosti; moramo IMATI da bismo DAVALI... VOLJETI znači dati sebe drugima... Oni koji vole patiće, ali će biti voljeni...

Biti BOGAT znači dati; ne dati ništa je biti siromašan; ŽIVJETI znači voljeti; NE VOLJETI ništa je biti mrtav; biti SREĆAN znači posvetiti se nečemu; POSTOJATI SAMO RADI SEBE znači biti odbačen...

DUŽNOST je širenje i uživanje slobode; IZOLOVANO PRAVO je praroditelj ropstva. Dužnost je posvjećenje; PRAVO je sebičnost; dužnost je požrtvovanje; pravo je krađa i otimačina.

Dužnost je ljubav; pravo je mržnja. Dužnost je beskrajan život, pravo je VJEČNA SMRT... Dužnost je ljubav; neka nestanu sve prepreke ljubavi! ...

Svaki čovjek koji pati zbog svojih shvatanja jeste MUČENIK vjere. On daje prednost pravdi i istini, mada se možda loše izražava, zato ga nemojte osuditi prije nego što ga razumijete...

VOLITE! To je čitava doktrina istinite vjere... Voljeti znači davati. VJERA znači MILOSRĐE, a Bog je samo ljubav... BEZBOŽNIK je onaj koji uzima od drugih. POBOŽAN je onaj koji sebe daje čovječanstvu...

Broj ravnoteže, je hijeroglif poznavanja dobra i znanja... Univerzalno carstvo se nije moglo ostvariti putem SILE već putem Razuma i Ljubavi. Svaka akcija stvara reakciju. Hrišćanstvo stvara antihrišćanstvo. Ovo je opšti zakon svijeta... Antihrist je onaj što ljude razdvaja umjesto da ih sjedinjuje... Oni (takvi) nisu u stanju da shvate da oltari nisu jasle za gladne životinje.

Došao je jedan prorok i rekao: „Borite se protiv loših doktrina dobrim djelima, ali se ne izdvajajte“... Čovjek mora razumjeti da ne može raspravljati o onome što ne razumije...

Ko umire za neku ideju je mučenik, jer su u njemu duhovne težnje trijumfovale nad životinjskim strahovima...

Šta je zločin? Pretjerivanje prava! Ubistvo i krađa su NEGACIJA DRUŠTVA, riječ je o USAMLJENOM DESPOTIZMU pojedinca koji uzurpira kraljevstvo i začinje rat na sopstveni rizik i propast.

Ko god nije bez zamjerki, saučesnik je sveg zla; a ko god nije potpuno iskvaren može učestvovati u svem dobru...

Postoji broj univerzalnog vjerovanja! Onaj ko želi da primi više nego što daje, ili da primi bez davanja, LOPOV je! ...

Uništavanje ili zaplijenjivanje opšteg dobra nije posjedovanje, već KRAĐA! ...

Shvatite da EGOIZAM rađa EGOIZAM i da SEBIČNOST bogataša izaziva ZLOČINE siromaha.

Dužnost bogataša je da širi bogatstvo; bogatstvo koje ne kruži je mrtvo; ne čuvajte smrt u svojim riznicama! ...

Garancija ovog obećanja mora biti APSOLUTNO POVJERENJE. Svaka LJUBOMORA je SUMNJA, a svaka Sumnja je NASILJE. PRELJUBA je KRŠENJE ovog POVJERENJA: ŽENA koja se žali drugom čovjeku na svoga muža, ČOVJEK koji drugoj ženi povjerava razočaranja i nade svog srca, to su oni koji izdaju svoju bračnu vezu...

Svaki skandal predstavlja sramotu. Čovjek nije nepristojan zato sto ima organe koje ne imenujemo, nego kada ih izlaže. Muževi, skrivajte svoje domaće rane, ne obnažujte svoje žene

pred gomilom koja se smije! Žene, ne obnažujte nezgode bračne postelje: usljed toga ćete postati prostitutka u očima javnosti... Brakovi koji propadaju u nisu brakovi, već parenje... Životinje ne stupaju u brak, a ljudi koji žive poput životinja biće podvrgnuti kobi surove pirode. Brak i porodica su prava savršenog, emancipovanog, umnog i slobodnog čovjeka...

Razum i ljubav se moraju suprotstavljati tlačenju sve do smrti-ali ne zalazeći u ubistvo... Smrvi ga svojom velicinom: oprosti mu!

Boriti se nasiljem protiv nasilja znači prihvatiti ga i opravdati.

„Nema Boga do Boga, Muhamed je njegov prorok! Nema Boga do Boga, Mojsije je njegov prorok! Nema Boga do Boga, Isus Hrist je njegov prorok“, reče jedan prorok...

Narodi nasljeđuju jedni druge kao ljude...

Civilizacija pretvara ljude dobre volje u anđele svjetlosti, a sebične čini nižim od životinja.

Bez Boga, biće je ništavilo koje se potvrđuje, život je prerušena smrt, a svjetlo je noć zauvjek začarana prividima sna...

Samo misao otkriva svjetlost i stvara je u sopstvene svrhe... „

(Elifas Levi, KLJUČ MISTERIJA)

Nakon ovih citata koji jasno oslikavaju raznovrsnost čovječanstva, u ostatku rada ćemo malo prodiskutovati o tome, držeći se srži svih patnji i muka. Držaćemo se i osnova univerzalnosti koja bi trebala nastupiti ukoliko civilizacija misli da opstane i ne uguši se u onim poznatim prljavštinama svog bića.

U cijeloj prirodi Univerzuma imamo pozitivnu i negativnu energiju. Postoji materija i antimaterija. Imamo milione primjera pozitivne i negativne energije, milione primjera aktiva i pasiva itd. Priroda svega daje dokaze. Ali, tema je čovječanstvo i mi ćemo se držati toga. Čovječanstvo je planeta Zemlja, koja nije samo mrtvi planet koji ide kroz prostor nalik ostalim planetama, već planeta puna raznovrsnog života. Kao takva je jedinstvena za sada, i satelitski snimci pokazuju nam njenu ljepotu i posebnost, koju mi baš i ne čuvamo.

Kad ne čuvamo sebe same, ne možemo ni spoljašnji svijet oko sebe. Sve religije nekada i danas, i sve stare kulture govorile su o tome, ističući harmoniju, sklad i ljepotu života. Krenimo kroz misao od starog Elama, Sumera, Akada, Egipta pa do danas, i sve je tu. Svako je malo mijenjao priče, mitove, kultove i slično, jer su narodi misao prožimali, apsorbujući je i sa manjim izmjenama davali za svoj narod. Tako je svako imao neke potope i priče, koje samo liče na jednu te istu. Dokaz toka životne energije! I sa najvećim poštovanjem treba da se ophodimo kako prema svojoj kulturi (staroj i novoj), tako i prema tuđoj ma odakle ona dolazila. To je jedna od radosti bića koje čovjek dobija za čitav život kao temelj, a kojeg je ogromna manjina svjesna, na veliku žalost. Baš kao što neka sila usmjerava energije kroz kosmički prostor stvarajući nove živote, tako i mi svoju energiju usmjeravamo prema željama svog bića.

Ali, kakvo je zapravo stanje na planeti Zemlji, kao prepunoj raznovrsnog života i nagomilanih društvenih problema? Da li se tu zaista može usmjeravati energija? Pa i tu je moguće usmjeravati se, naravno! Samo što to neko radi svjesno a neko nesvjesno. Svijest je osnov svega; osnov ljudskog bića; osnov svakog naroda; osnov čovječanstva. Sve na svijetu počinje od manjeg ka većem. Ne može ništa veće postojati, a da nije imalo početak i nešto manje kao osnovu i temelj. Korijen!!! Temelj se najbolje vidi kroz duge i kratke vremenske tokove (zavisno šta posmatramo). I sve prolazi kroz izmjene. Ali uvijek jedan dio ostane, i on se nikada ne mijenja u onom obliku kao predmet problema, već promjene trpi samo u skladu sa materijom (ljudima), energijom (njihovom dušom i psihom), prostorom (geografija) i vremenom (istorija).

Sve se tako bukvalno šteluje kroz ljudski tok, i svjesno i nesvjesno što može objasniti i genetika. I taj temelj koji je pogrešan, a izgleda još uvijek kao neistrošen, jeste: materijalizam, egoizam, pohlepa, izopačenost, novac i obmana. Materija i energija utiču s prostora na prostor, kroz vrijeme. Ovo smo uvidjeli kroz istraživanje prirodnih i društvenih nauka. I praksa pokazuje. Za ovim traga i religija i nauka. No, nema mnogo razuma da ih u tom jednom zajedničkom cilju ujedini u radu. Bitna je konstantna prepirka i podjela izmedju njih dvije, što dovodi samo do stagnacije iz vremena u vrijeme. Ništa drugo nako sljepilo koje proističe iz (ne)svijesti i (ne)znanja. Da bismo imali jaču svijest, znanje i probudili mozak na razmišljanje potrebna nam je pobuda iznutra. Jer po prirodi mozga i vida, mi se pretežno dajemo spoljašnjim uticajima i mnoge stvari kroz život ne primjetimo i ne saznamo. Tako mozak ode u smrt neiskorišćen svojim nedokučivim potencijalom. Mozak i srce, naizmjenični su kao struje cijele prirode.

Dakle, moguće je usmjeravati se ka pozitivnoj i negativnoj energiji, te uspjeti da jedna bude dominantnija kroz duži vremenski period, i tako obilježavati naelektrisanost i polaritet materije (ljudstva) u prostoru (geografiji) kroz vrijeme (istoriji). Pitanje je samo kakvog smo kova ljudi. Tako atomski svijet funkcioniše u nuklearnim reaktorima, akceleratorima, jonizujućim komorama i sl. Eto tako i mi funkcionišemo budeći atome u nama ka spoljašnosti, koji se aktiviraju u skladu sa našom prirodom, i našom (ne)sviješću. To objašnjava sve miroljubive i sve ratoborne, to objašnjava interesovanje koje neko ima za nešto, objašnjava sve obmane i laži, sve ratove i mirna stanja. Sve se aktivira iz unutrašnjosti, baš kao i što svako nebesko tijelo iz svoje unutrašnjosti šalje gravitaciju, energiju i materiju ka spoljašnjosti-kroz okolni prostor, privlačeći, nadograđujući materijalno i energetski druga nebeska tijela, pa čak i stvarajući nove živote (nebeska tijela) nakon eksplozije zvijezda.

Usmjeravanje svakog bića može biti uniformno (istim pravcem i istom brzinom), i može biti naprednije. Ići istim smjerom i brzinom kroz neki negativan pravac vodi do stagnacije i postupne propasti. S druge strane, napredni smjer može biti raznovrstan i dobar dovodeći do napretka, ali može imati neku klicu negativnosti koja će se uz napredak takođe uvećavati. Baš takvo jeste čovječanstvo. Ova dva smjera su kroz istoriju od davnih vremena izmješana. Jedan pozitivan napredak je kroz sve ljepote svijetlog čovjekovog stvaranja, a drugi je negativan kroz njegovu tamnu ličnost stvaranja. Jedna je dominantna kroz milenijume, a druga je od pravog radosnog duha čovjekovog stvaranja. No, ova druga zna da upije veći dio energije ove dominantnije (negativne) i da nastane haos u jednom društvu, više njih i svijetu. To objašnjava zašto imamo veći dio intelektualne elite svih vrsta u službi politika i ideologija. To objašnjava i ratove, zato što ta negativa uvijek biva dominantnija. Zbog čega? Zbog želje za moći, novcem, slavom,

pozicijama; zbog pohlepe, izopačenosti, materijalizma, poltronizma i oportunizma. Sve ih veže izopačena strast za datom posvetom, izopačena želja i volja.

Istorija čovječanstva, rekli smo, zabilježena je i pozitivno i negativno. Pozitiva je ono što prati stvaralaštvo kroz kulturu, nauku i slično od IV milenijuma prije n.e. do danas (prema konvencionalnoj nauci, a biće tih izmjena u budućnosti zbog „rupa“ u istorijskoj nauci). Ono što koči pozitivnost da postane stalna, jesu vječite laži, obmane, ratovanja i masovna stradanja kao djelo politika svih vrsta kroz vijekove. I baš to nam pokazuje negativu kao dominantniju. To je ono što koči ljepotu i harmoniju svijetle strane čovječanstva, i što joj ne da da se u punom svjetlu ispolji. Zar ne bi mogla vremenom postati pozitivna energija dominantnija?

Mogla bi, i te kako, kroz univerzalni zakon prirode, a ne kroz “univerzalnost politika svih vrsta“. Upravo to, rekli smo, objašnjava vrbovanje i oportunizam većeg dijela naučnih i kulturnih radnika za političko-ideološku propagandu i svrhu. Takvo “prostituisanje inteligencije“ zarad naopakih ideala, takođe nosi odgovornost, kao i religijske institucije koje idu tim tokom. Svidjelo se to nekome ili ne, ali to je činjenica i naopaka stvarnost ovog svijeta, na žalost. Vrlo mali broj intelektualaca u svijetu nosi pravu humanost u sebi. Dokaz je oko vas! Jer, to je odlika “ljepote“ današnje civilizacije. Svugdje nam se pokazuje nesklad, više nego sklad kako neki misle. Tu je ključ vječitoj patnji i tugi! Beskonačnost čovječanstva postojaće samo onda, ukoliko se odbace svi dosadašnji projekti političko-ideoloških zamki i krene u mirno stanje opšte razmjene i saradnje u kulturi, nauci i svega ostalog kvalitetnog od čega bi svi imali koristi. Ovo je dati univerzalni zakon - zakon pravde, milosrđa, što daje put ka pravoj slobodi, ljubavi, harmoniji i svakako većoj istini. Jedino je tu prosperitet i budućnost čovječanstva. Nikako više u granicama egoizma i uobrazilje, koja koči razvoj duha i uma. Treba imati na umu da više ni jedan rat neće imati nikakve sličnosti sa ratovima prethodnih vijekova!

Na način koji smo istakli, mogla bi se ostvariti naizmjeničnost nas samih, a onda postepeno i kolektiva. A politika je ta koja drži u svijetu sve konce, i ona je ta koja bi u budućnosti trebala krenuti jedino ovim stopama, ukoliko misli da ne satre čovječanstvo. Od nje zavisi ova naizmjeničnost, pozitiva i njega, kao i od nas samih, jer bi više takvih sistema prenosilo energiju na materije i prostore kroz vrijeme. Tako bi cijeli kolektiv bio u skladu stvaranja i međusobne saradnje i razmjene u svemu što valja, ne gušeći ničije pravo i autonomiju društva. Politika je ta koja ubuduće ne bi trebala da vrbuje zarad izopačenosti i reakcionarne propagande (propagande na lažima za izazivanje sukoba). Jedino tako može u budućnosti postojati mir. XX vijek nam je pouka i granica, vijek kroz koji smo se dosta istrošili, te nam on nosi poruku da smo pokazali sa tehnologijom svoju najcrnju stranu ličnosti. XX vijek nam je pokazao da stvari moraju da se promjene, ukoliko mislimo na opstanak.

Međutim, evo ga već XXI vijek, a nekome (političkim elitama) to očito ne odgovara, pa i ne razmišljaju o tome. I dalje se sprovode čarke po nekim mjestima svijeta, tajni sporazumi i sl. Onaj ko vlada, a igra se nuklearnim prijetnjama kao nekada, neka ne misli da će preživjeti razaranje opšte prirode planete i njenih života. Stiže ga tu ista sudbina kao i onog kojeg naziva “običnim smrtnikom“. Pred prirodom smo svi jednaki, a pokazuje se i nemoćni. Zato bi, kažemo, i te kako trebali da se zapitaju i razmisle o onome što rade, jer sebe vode istim putem , pa i svoju djecu. Eto dokaza kako želja i pohlepa za novcem, moći i vladanjem opiju duše i umove. Tako dolazi do sljepila! Ne može se vidjeti usljed robovanja životinjskim prohtjevima.

Ako postoji ovako “naopak univerzalni zakon sljepila i vremenskog polumraka“, znači da postoji suprotno - univerzalni zakon svijetle strane prirode. Samo treba svijesti, pročišćenje uma i duha, želje, volje i istrajnosti; sve ono što se već vijekovima koristi za naopake ideale, samo da se usmjeri sada kada je najpotrebnije put pravog puta budućnosti. Ako kroz istoriju postoje vječite obmane, ratovi, progoni, nasilje, teror i strah, onda može od sada ka ubudućem postojati i harmonija, ljepota, sklad, saradnja, pravda, istina i mir. Jer ista bi se navika stvorila. Iz istorije bismo izvukli pouku i poruku da više nismo kao nekada, da nijedna budućnost više neće ličiti na vijekove ispod XX-og, i da prolivanje krvi i gluposti kroz XX vijek mora donijeti promjenu. U protivnom, biće sve gore i gore razaranje i dovešće do nepostojanja daljeg života čovječanstva. To je ozbiljno upozorenje koje se svakim danom pokazuje kroz prirodu i društvo.

S druge strane, svaki pojedinac može pozitivno djelovati dok se ne postigne “kritična masa“ npr. više od 50 %, što bi već dovelo do jače razvijenosti svijesti kod kolektiva jednog društva, pa drugog itd. Politika bi to trebala podsticati, jer da se razumijemo, ako se od XVII vijeka planiraju izopačene istorije za narednih 50 i više godina, onda od danas može krenuti u drugom smjeru, ako mislimo dalje. Ako u budućnosti budu pravili robote za rat, neka se zna da je to opet jedan dio stagnacije za dalje. Razlog za to je što će obavještajne službe opet biti posvjećene špijunažama, i putem hakerstva nastaviti u izazivanju nemira, što se i onako već odavno koristi. I opet bi kriminalci mogli svašta raditi, jer će se obavještajne službe zamajavati drugim vrstama međusobnih čarki. Dakle,bila bi to još jedna prevaziđenost i nezrelost svijeta.

Trošenje kroz dva Svijetska rata, strahote nuklearnog naoružanja (što prati cijelu drugu polovinu XX vijeka) i ostali ratovi, dokaz je granice i vid za unutrašnju transformaciju. Velika obmana svih politika jednaka je obmani pojedinaca koji trijumfuju nad masom, zbog mašinerije vladanja koju imaju u svojim rukama. Svako društvo podsjeća kao na nekog čovjeka, i zavisno od toga da li je sređeno i zrelo ili nije, posmatramo ga kao neku osobu. Ali, posmatranja su često subjektivna među većinom pojedinaca, pa su prave analize vrlo rijetke i tačne. Često proradi u nama i “reptilski mozak“ (najniži i najstariji sloj ljudskog mozga koji je odgovoran za regulisanje mnogih nevoljnih funkcija kao što su metabolizam, rad srca i iznenadna reakcija), javi se egoizam i ona uobrazilja za štelovanje svijeta po principu “superiorni-inferiorni“. Iz toga proiziđe da “jaki“ komanduju “slabijima“, jer reakcionarna propaganda pravi “naduvavanje psihe“ kod mase (Jungov termin za manipulaciju) i zna da dovede do antipatije u društvu prema nekome, određenom narodu a ponekad i do rata. To je jedna od “funkcija društvenih sukoba“ dobro poznata sociologiji. Svemu tome zna da prethodi neka izopačena želja, pohlepa i nerasčišćeni problemi između dvije strane.

Svaki svjetski rat imao je duboko ukorijenjene probleme između većine zemalja, a tragovi toga bili su u nekadašnjem i budućem kolonijalizmu radi nekog eksploatisanja, uticajnih strateških zona i klasičnih osvajanja. A nakon završetka bilo kog rata pokazuje kompletna istorija, nije se donosilo trajno riješenje problema između zemalja, te su zato dolazili nova “pregovaračka sakaćenja“ i novi ratovi za tobožnje završetke problema. I nakon tih sukoba npr. znao je neko nekoga na novim “mirovnim pregovorima“ namjerno da osakati u strateškoj prednosti. I tako čovječanstvo hipnotisano ratuje iz vijeka u vijek. Svaka zemlja je kao atomsko jezgro, oko koga kruže pojedinci na vlasti koji sa svojim naelektrisanjem udaraju svojom mašinerijom u jezgro, pokrećući manipulaciju, namještanja po volji, pa čak i rat. Za to se sve koristi višestrana analiza.

Jednom začeti rat u istoriji stvorio je šablon borilačkog-ofanzivnog i defanzivnog rada i rata, koji se samo kroz vijekove modernizovao u skladu s vremenima sve do svoje krajnje tačke. To je upravo današnjica, kada se sa tehnološkim napretkom danas već može uništiti čitav svijet. Svijet je zadnjih sto godina u najvećoj duhovnoj, moralnoj, etičkoj i intelektualnoj krizi. Zašto? Zato što jednom nesređeno stanje bilo kog problema, javlja se u budućnosti kao vječiti problem, i on raste i raste dok ne dođe do svoje kritične mase kroz vrijeme. Vrijeme je sve u društvenom svijetu. Ono nam odobrava neke postupke a neke ne, sve u skladu sa materijom, prostorom i energijom, stavlja nam prepreke, okove, oslobađa, zatvara, veseli, tuži i sl.

Ako temelj duhovnosti nije mogao da se izgradi sve do svjetskih ratova, on je imao svoj put za stvaranje nakon Drugog svjetskog rata i hvatanje u koštac s tehnološkim napretkom. Ali, svijet je smislio novi rat - Hladni rat. Navodno je završen 1991. godine, a mi smo danas u 2010. godini opet na ivici prijetnji nuklearnih ratova kao u drugoj polovini XX vijeka. Zapazimo samo ovaj apsurd svijesti današnjeg vremena, kada prevaziđenost guramo dalje u budućnost, a dičimo se “napretku“. Napredak tehnološki da, ali umni i duhovni je nikakav, i to nas gura u propast. A radovi na temi kolektivne psihe poznatih imena, kultura i religije i sve što služi za bolje razumijevanje nas samih i odnosa, stoje neiskorišćeni kako bi trebalo, i umjesto da se koristi kolektivno kao neke vrste sistema edukacije po školama i sl., koriste ih pojedinci u istraživačkom radu i naučni skupovi, nerijetko i politika za svoje mutne poslove manipulacije.

Samo se sada zapitajmo da se to dalo na globalnom nivou, koliko je sve to moglo biti iskorišćeno na valjani način kako treba u kvalitetu za razumijevanje među narodima. Tu je srž naše naizmjeničnosti srca i mozga, i uz biologiju sa ostalim prirodnim i društvenim naukama mi imamo jasan pokazatelj jednog novog sistema budućnosti čovječanstva koji bi bio trajniji, jer bi bio zasnovan na prirodi, a ne podjelama po vjeri, rasi, naciji, Paktovima i Unijama, koji su se pokazali kao obmane i nositelji svih patnji vremena. Jedino ko je u stanju da to podrži i održava jesu politike (koje bi bile za ovo potpuno suprotne svim dosadašnjim), jer one imaju sve konce u rukama. Ali, da bi to podržale moraju imati svijest, želju i volju da odbace sve svoje “nekadašnje igre“, i da krenu novim putem zasnovanim na prirodi. Jer mnogim političarima politika je“igra-kocka-zarada“ u koju oni uživaju. Ali igraju se sa tuđim životima, već i svojim ujedno. Pogrešno misle da samo drugima štete.

Da čovjek kao intelektualac ne mora biti humanista, pokazalo se, i ako je nekada davno važilo pravilo po nekima da kao intelektualac morate biti humanista prije svega. Ako je to ikada postojalo u potpunosti, a nije, danas ga je tek najmanje. Temelj duhovnosti je naše unutrašnje biće koje prati sklad uma i tijela, koji dovodi tokom vremena do harmonije, razumijevanja, kraju ishitrenim reakcijama, kraju egoizmu, kraju izopačenosti, pohlepi i ratu. Ništa se ne gradi preko noći. Sve se gradi vremenom, baš kao što su se ratovi izgrađivali vremenom i usavršavali. Treba potpuno novi, prirodni put otvoriti kroz mir. Opet imajmo na umu, da budućnost neće ličiti ni na jedan vijek ispod XX vijeka. Istrošili smo se, i možemo (a mogli smo odavno) krenuti drugim pravcem prirode. Da se na svemu ovome radilo prijei kako reba, pogotovo poslije Drugog svjetskog rata, danas svijet ne bi bio u ovolikoj krizi.

Jedan vijek nam pokazuje kraj dosadašnjem putu i poziv na novi! To je pominjani XX vijek. Vijek najveće misterije kroz obmane i razarajuće ratove; vijek manipulacije; vijek ogromnog

stradanja, terora i nasilja; vijek istrebljivanja naroda; vijek osude jednih zločina, a neosuđivanja i skrivanja drugih; vijek laži i obmane; vijek tehnološkog napretka, a drugog umnog i duhovnog, etičkog i moralnog nazadovanja; vijek najveće korupcije i kriminala; vijek strastvene izopačenosti nakupljene i uvećane tokom vijekova; vijek nagomilanih problema kroz istoriju; vijek u kome je naučnost najviše izgubila humanost i ugasila mišljenje; vijek u kome su se egoistični intelektualci stavili u službi političko-ideoloških ciljeva i ratova tobože za "poštenje" u politici (demokratiju i sl.); vijek u kome je malo izuzetaka u svijetu intelekta uopšte; vijek u kome vladaju lobiji, kvazi Bratstva, Unije i Paktovi sa praznim pričama, mrtvim slovima na papiru i izgovorenim vokalima u etar; vijek novca i kapitala na sve strane za izopačene prohtjeve; vijek u kome se zarađuje putem medijske propagande čak i na mrtvima, a ne samo pogrešnim stvarima; vijek gdje se generacije umno i duhovno nazaduju; vijek u kome se zlo širi preko trgovine droge, ljudi, organa itd; vijek u kome već odavno ni Hipokratova zakletva ne važi; vijek u kome medicina eksperimentiše i truje da bi zaradila; vijek u kome obavještajne službe špijuniraju kao u doba Hladnog rata produžavajući time dalja neprijateljstva, umjesto da služe za hvatanje kriminalaca; vijek u kome je premalo objektivnosti, pa se licemjerstvo prikazuje kao dobro, a otvoreno zlo kao jedino zlo na svijetu; vijek opšteg pretjerivanja; vijek u kome sebi štetimo ubijajući svu živu prirodu i vijek u kojem bismo od dva ista pola da pravimo bračnu zajednicu.

Pitaćete se zašto nismo pisali u prošlom vremenu kada je riječ o gornjem pasusu, u vezi XX vijeka!? Zato što će te jasno vidjeti primjese ovog vremena i u današnjem XXI vijeku, koji ne pokazuje nekakve prevelike razlike. Pogledajte samo sve ovo, i sve će biti jasno. Nije li današnji čovjek još uvijek neprijatelj sebi i drugima, koji svoju nesređenu unutranjost bića reflektuje spolja na okolinu!? Nije li današnja civilizacija još uvijek najveći čedomornik prirode i društva!? Danas se i nerazum propagira kao emancipacija!

Nekažnjeni zločinci svih vrsta ili šetaju na slobodi ili dobijaju male kazne, ostavljajući porodicama oštećenih da se svete. To opet dovodi do nastavka zla. Samo zato što nema valjanog prava i pravde. Brojne institucije u svijetu rade poluvaljano ili im opet politika guši slobodu djelovanja, koristeći ih za svoje ciljeve. Ili u tim institucijama dođe neko kome je milija materijalnost nego sav humani rad. Ili ima onih koji u ratu zarađuju na sličan način kao ratni profiteri, samo što se takvi obogate na humanitarnom radu. Postoje razni tipovi nečistoća jednog bića, kome se pridruže još takvi slični pa "uveličaju bal" opijajući društvo da svijet gleda samo kroz korist. I kako da stvari krenu kako valja? Nema toga, sve dok ne dođe do unutrašnje transformacije glavnih pojedinaca, koji će sa pojedincima iz društva zajedno raditi na dobrobit kolektiva.

U svijetu nauke znaju se nedokazanosti, nelogičnosti i nerazum nekih teorija, ali propaganda ih prikazuje kao "najveću genijalnost". Zato imamo one priče da je čovjekov predak majmun; po današnjim nekim teorijama da je riba koja je "mahala perajima, izašla na kopno i od mahanja dobila ruke i noge" (novi lamarkizam); ili najnovija da je čovjekov predak "lemur star nekoliko miliona godina, koji ima iste nokte kao čovjek i to je dokaz" i slične neozbiljne i komične pričice, koje su i za dječije umove jako pogubne a kamo li za nekog u "zrelim godinama" (ako zrele godine uopšte i postoje). Pa i svinja ima gotovo identične organe kao čovjek, pa niko ne reče da nam je ona predak. Čak oči i trepavice ima kao i mi. I jedna je od nainteligentnijih životinja. Ma kako to da nas niko od tih „velikana nauke" s njom do sada nije poredio!? I u nekim drugi

naukama imamo brojne probleme: “nobelovce“ za netačnost, nelogičnost, plagijat, nedokazanost, evo vidimo i glupost, čije su teorije zarazile nauku bez svoje praktičnosti, te time koče valjani napredak nekih drugih nauka koje su povezane s njima.

Po prvi put da u nauci nemamo mišljenja i razvoj u novim pogledima, kao nekada što je postojalo te su se tek u XIX vijeku formirale neke društvene i prirodne nauke. Još jedno gušenje pravog napretka i slobode, jeste zabranjivanje naučnih kritika. Baš kao i u politici! Sve je zarad slave, novca i položaja. Sve su to samo najveće iluzije čovječanstva, koje potiču iz egoizma, kratkoročnog dobra, i trenutne volje u dušama izopačenosti koja stvara sljepilo i stagnaciju budućnosti. Nastane sljepilo i neanalitičnost se javi koja može da napravi neke komplikacije u budućnosti. Zato je današnjica ovakva. Nismo u stanju da se na pravi način izborimo sa savremenim dobom tehnološkog napretka. Umjesto da nakon Drugog svjetskog rata krenemo ka kolektivnoj transformaciji unutračnjeg bića, mi smo krenuli u novi rat-Hladni rat, u nove projekte čarki, nove Unije, Paktove, podjele i ostala sljepila uma i duše, koji su se danas u XXI vijeku samo još nagomilali i ostavili brojne neriješene probleme.

I tako čovječanstvo dočeka “kraj trvenja“ Istoka i Zapada 1991. godine, kroz iluziju da je Hladni rat završen. Od tada do danas prošlo je 19 godina, a pokazuje se nepromijenjenost glavne srži problema, dok su uz to sada nove obmane, laži. Prave se ponovo nova izazivanja u primjeni nuklearnog naoružanja, baš kao onda u raketnim i drugim krizama Hladnog rata prije 60 i 50 godina. Eto, to je “skoro do juče bilo“, a čovječanstvo to isto gleda i danas u XXI vijeku. Dokaz nezrelosti, i nepromjenjenosti stanja. I dalje dižemo nuklearne elektrane sa istom strašću kao prije. 2001. godine bilo ih je 438 u svijetu, plus još u izgradnji. Koliko ih je danas, možemo samo jezivo nagađati, dok svi “ugovori“ o njihovom ograničavanju i brojčanom smanjivanju ostaju samo mrtvo slovo na papiru, i mrtvi vokali u etar. Lenjost je ta koja pravi nerazum i zlo. Iz lenjosti i neiskrene želje da kolektivno promijenimo stvari na bolje, došli smo u najveće probleme današnjice. Jednom neizgrađen temelj čovječnosti, stalno se ponavlja i gomila kroz vijekove. Kako nastaju ekonomske krize, nastaju i sve ostale krize kroz život društvenosti. Kako stari čovječanstvo ono ujedno napreduje kako treba u jednim stvarima pretežno (tehnološkim), dok nazaduje u jednim te istim (u svom biću), što ne primjećuje zbog sljepila u prohtjevima.

Kroz Veliku obmanu iluzije pojedinaca, stvorena je kolektivna iluzija, kao “kolektivna psihoza“. Nekadašnje “masovne histerije“ u pojedinim ideološkim diktatorskim sistemima koje su opisivali Le Bon, Jung i Frojd, došlo se danas do masovne histerije “modernosti i emancipacije“ svijeta. Koristi se samo slabost ljudskog bića, i prave se razni projekti manipulisanja, crpeći prirodu spoljašnjosti i čovjekove reakcije na nju, što dovodi do pretjerane razonode, zabave, nerada i lenjosti duše i uma. Odatle svo urušavanje društvenosti počinje. Zato nemojmo misliti da su “masovne hipnoze“ prošlost i da su samo bile vezane za ideologije. Vremenski da, ali je danas satkana zbog malog vremenskog razmaka između njih. To dokazuju problemi koji imaju duboke korijene u materiji, energiji, prostoru i vremenu nekih sistema, plus njihova dinamika i mehanika koja može biti aktivirana na takvim prostorima što bi samo pokrenulo okolne društvene valove.

Danas su masovne histerije odlika čitavog svijeta, a najnovije vrste eksperimenata globalne zabave su preko interneta. Kolektivna psihoza čovječanstva i te kako postoji, i to je ono što se mora mijenjati ubuduće. Iz dana u dan čovječanstvo se guši u prljavštini današnjice. Kao da ne

zna za svetkovinu pročišćenja u svim religijama koje su postojale i postoje. Kao da ne zna za pomirenje i sva moralna načela na koje ga religije odavnina upozoravaju. Etika se prlja po ko zna koji put, i nove izopačenosti su tu uperene protiv svakog života na našoj planeti. Dalja stagnacija bića je tu, nesumnjivo, ako se nastavi istim putem uz fikciju da stvari idu ka boljem. Svi dosadašnji politički sistemi u svijetu pokazali su se kao staromodni, prevaziđeni. Neka buduće politike svijeta budu u skladu sa svijetlom stranom ljudske prirode i neka se to podstiče; neka se napravi sklad duhovnosti i tehnologije koji bi čovjeka izveo na pravi put. Treba začeti kraj svim ustaljenostima.

Sve što je protivno prirodi, pogrešno je i surovo. Zato je više sve kao takvo prevaziđeno za budućnost. Nekako je dosadno! Kroz sve vijekove vidimo relativno jedno isto. Iste proizvode, samo različite proizvođače i ambalaže kroz vrijeme.

Čini se kao da sve ide protiv čovjekoljublja. Svako čovjekovo negativno ograničenje uma i duha, vodi samo do stagnacije. Šira stagnacija vodi do stagnacije kolektiva na datom prostoru, kroz vrijeme. Kolektiv se širi do susjednog kolektiva itd. Tako dolazi do ovakvih kritičnih masa globalnog problema. A vrlo je malo izuzetaka, ili ih je nepotpunih ili krajnje nemoćnih da mogu išta promjeniti odmah. Jer, društvena materija širi se energijom kroz prostor i vrijeme. Taj zakon jednak je u prirodi Kosmosa, i na Zemlji u društvenom smislu.

Samo pogledajmo kompletnu istoriju čovječanstva sa jednim istim problemima koji kruže svijetom i to uvijek kao dominantni. Tu je sav ključ problema, ali i ključ poruke unutrašnjeg preobražaja, koji se mora uspostavljati postepeno ukoliko mislimo da planeta Zemlja, puna života, ne doživi isparenje svega živog na njoj. Osnovni tok čovječanstva do sada nam se pokazuje otvoreno, a on glasi: svijet nikada nije vidio tolikog zla od jedne lude, koliko je zla vidio od više njih.

I kao što iz tame izađe svjetlost i stvori se materija, tako funkcionišu i stvari u društvenom svijetu. Ali, uvijek ostane jedan glavni tok negative koji dovijeka koči, zato što je ona ključ nemira. Svako vrijeme nosi nešto novo što se ugrađuje na šablon zvan “naopako“. Zato imamo veći dio intelektualne elite, koji se daje politici u njene ciljeve. I tako čovječanstvo stalno prolazi u istoriji kroz neke muke. Kako i neće, kada svjetske elite u “političkim gnijezdima svih vrsta“ vijekovima naduvavaju psihu javnostima o “stvarnim i nestvarnim neprijateljima“, ili “iluzionim neprijateljima“ kroz reakcionarnu (lažnu) a nekad i nereakcionarnu propagandu, izazivajući neslaganja i ratove.

Propaganda je počela onda kada se slikalo i pisalo na skelama i raznim drugim materijalima u staro vrijeme kao i putem retorike, pa do danas kada je uz retoriku i pamflete prate radio, film, televizija i internet. Slike i pokreću psihu, baš kao i riječ. „Riječ je kao vatra“ piše na jednom mjestu u „Talmudu“.Tako se na Zemlji dijele ljudi kao atomi. Svaka zemlja je jedan atom! Zašto praviti haos?! Zašto kada se može drugačije, što i traži današnjica. Danas je najveća granica! Danas je vrijeme za prave, ključne promjene ako mislimo da ne iščeznemo od onih prljavština bića koje su se nakupile.

Ustaljena politika, prevaziđena je gore no inkvizicija. Makar da se oduži iskupljenjem u budućnosti kroz njegovanje razmjene kulture, nauke, međusobne saradnje, milosrđa, slobode,

tolerancije ali ne onim starim, izopačenim manirima, već u novom stilu, i kako treba, u skladu sa današnjicom i budućnošću koja je potrebna svima. Podržati pravo univerzalne prirode, univerzalni zakon, jer svi imamo istu želju da budemo srećni i da ne patimo. Neka se više ne slijede oni koji dijele bilo kakve atome! Neka se misli svojom glavom, osluškuje priroda i širi svijest! „Istraživati znači aktivno učestvovati u životu, i to svjesno“, riječi su starih Helena (Grka). „Iz neznanja nastaje glupost, a iz gluposti zlo“, riječi su Frensisa Bekona.

Nekada u starom vijeku, vjerovalo se da su zakoni čvrstina civilizovanog života i opstanka na zemlji, koje donose sami bogovi preko svojih namjesnika, vladara. Takvi su zakonici, kao najstariji za sada, bili u Mesopotamiji Ur-Nammua, Lipit-Ištara, Bilalamov i zakon čuvenog Hamurabija (kraj III i prva polovina II milenijuma p.n.e.). Kod Hebreja je to bio Mojsijev zakon, kod Helena (Grka) Likurgov, pa Solonov zakon, kod Rimljana “zakon XII tablica“ (450.g.p.n.e.) i sl. Svi stari narodi na zakone su gledali kao na nešto sveto, i kroz shvatanje postojećeg stanja na zemlji kao nešto što je od boga dano i prirodno (kroz propagandu vladara). Zato su se tome drage volje pokoravali. Jer, za njih bogovi nisu bila nemoralna bića već moralna bića, te su zakoni nadahnjivali moralnim načelima vladare i narod, makar malo. Ogriješiti se o njih, bilo je kao ogriješiti se o boga. Za to su slijedile “božanske sankcije“. Danas to nije slučaj kod većine modernog svijeta, i ako postoje religije. Kao da se čovjek više ne boji ni zakona, ni boga u kojeg “vjeruje“ i kome se “moli“. To pokazuje kroz gotovo nepostojanje straha od prirode, te ne uništava samo prirodu svojeg društva, već uništava svu ostalu prirodu oko sebe. Radi čega sve to? Radi moći, slave, položaja i novca. Naučne obmane? Radi istog razloga! A kritika? Ona se guši u svemu, i to na krajnje licemjeran način i diktatorski.

Ništa drugo nako lažni motiv “slobode“ koji se propagira zadnjih decenija. Nema logora, ali ima izbacivanja sa posla, zabrane štampe i sl. To je svijet koji je izgradila svjetska “demokratija, liberalizam“ i slične “jedino poštene i valjane“ politike. A manipulacije su im opšte, kao i ideologijama nekada. Radi se samo o sličnom proizvodu, drugom proizvođaču i ambalaži. Svijet je Velika trgovina duša i psiha! Sve su politike iste, i od ideologija se razlikuju samo u tome što su jedne otvoreno zlo, a druge licemjerstvo koje kao skriveno zlo traju znatno duže i truju svijet postepeno. Rekosmo da politike ubuduće moraju biti sasvim suprotne svim prethodnima, i da njeguju saradnju, milosrđe, razmjenu nauke, kulture i mir između naroda ako se misli da čovječanstvo dalje ima budućnost i da ta budućnost zaista na nešto liči.

Uz lenjost kolektiva u globalu, bez samokontrole, bez znanja, bez razuma i želje za unutrašnjom transformacijom bića, ne može se očekivati valjana budućnost. Zašto? Zato što nema svijesti! Svijest možemo da širimo do beskonačnosti kao što je i čitava vasiona beskonačna, i koja se očigledno širi konstantno. Kada nema svijesti postepeno otkazuju stvari u društvu jedna za drugom, s jednog prostora na drugi i tako dalje. Razlike postoje negdje veće, negdje manje, negdje u nijansama, ali jedno je svima zajedničko - duša, um, volje, želje, i opet razlike koje su u tome. Izdvajanje je samo po energijama kod ljudi. Nikako po vjeri, rasi i naciji.

Svima nam je zajednički zakon prirode sa ove dvije strane ljudske energije. Samo je razlika u svijesti i prirodi našeg bića. Tako dolazi do zloupotrebe svojih i tuđih potencijala. Ništa drugo to ne stvara do sljepilo i izopačenost. To nam je vijekovima samokreirani univerzalni zakon, i zato ni materijalno ni duhovno bogatstvo ne kruži, te je više mrtvo nego živo. Jako tužno, a moglo bi biti drugačije. I prije je moglo biti drugačije. Siromašni ne bi danas kao i nekada umirali od gladi,

niti bi nekada kao i danas bilo pobuna nezadovoljnih i gladnih ljudi. Uz preveliku materijalnost i halapljivost, totalno zanemarujemo duh i um. A ma šta se radilo po tom pitanju, radi se nedovoljno, od nekog ograničeno i nenapredno. Danas čak postoje i takmičenja ko je teži od koga kojim milionom i milijardom u novcu. Jednom urađen kriv temelj i neispravljen, koči zauvijek. Da bi bilo drugačije mora se mijenjati. Onda se nekima ne mijenja. Zašto? Zato što se neko učauri u sistemu života koji njemu odgovara, i tuđi mir i sreća ga ne zanimaju. Hoće sve samo za sebe, i on i ljudi oko njega. Tako svijet funkcioniše vijekovima.

Tako u univerzalnom problemu otkazuje čovječanstvu dio po dio, jer u srži, temelju ono stagnira zbog iste negative koja vijekovima dominira, jer se nema svijesti da je današnjica zasebna i nema sličnosti zbog tehnike ni sa jednim prethodnim dobom u istoriji čovječanstva. Ne sjete se nijednog principa filozofije, nijednog elementa, čak ni oni koji bi trebali. Ne vide da nam budućnost može biti samo na temelju prethodnog vijeka i današnjeg (u učenju na greškama, izvlačenju pouke i poruke), i da tehnologiju i duhovnost treba pod hitno spojiti i usavršavati kako bi se vremenom postizao jači sklad. Koliko god je to moguće.

Nema više povratka u robovlasništvo, feudalizam i sl, i ovaj danas kapitalizam i mafijaške diktature treba da su prošlost ako nema opšteg dobra. Sve prevaziđenosti treba da se ostave, i da se više nikakvi zli eksperimenti u svijetu ne prave, bilo koje vrste. Cijelo kretanje našeg toka do XX vijeka moglo je biti u skladu sa prethodnim dobima. Više ne! XX vijek treba da nam bude prekretnica ka pozitivi nakon ogromnih razaranja i neviđenih stradanja. Da iz grešaka i muka izvučemo pouku, znanje, kajanje, međusobno povjerenje i ljubav, milosrđe, saradnju i težnju da se više ništa negativno zaista ne proizvede iz prirode i društva.

Ovako sve više ličimo na u temelju nesređeni svijet, vječito nesazrijeli i neformirani, koji iako toliko star, istorijama i životom bogat, kao da ništa nije naučio. Kao da samo biva još pakosniji prema sebi. Nekada svijet čak više potsjeća na čovjeka kojem na samrti otkazuju organi. Ali, nada i vjera za bolje moraju postojati.

I čini se kao da već dolazi do buđenja, i to tamo gdje je najpotrebnije-u nama, “običnim smrtnicima“.

„... Tri primarne patnje koje čine osnovu svih ostalih faktora koji onemogućavaju našu sposobnost da vidimo stvari onakvim kakve zaista jesu: neznanje, vezivanje i averzija... Saosjećajan um je marljiv um. Nema kraja problemima u ovom svijetu-hiljade djece umire svakog dana od gladi; ljudi se ubijaju u ratovima o kojima se čak i ne izvještava u novinama; otrovni gasovi se skupljaju u atmosferi, ugrožavaju naše postojanje. Ali, ne moramo da gledamo tako daleko i široko da bismo pronašli patnju. Možemo je svugdje vidjeti oko nas“.
(Mingjur Rinpoš, Radost življenja)

„Kakav god da je uzrok koji povezuje, on predstavlja put koji oslobađa.“

(Deveti Gjalvang Karmapa, Mahamudra: okean definitivnog značenja)

„Izuzetne fizičke, verbalne i mentalne sposbnosti ljudskog bića omogućavaju jedinstvenu sposobnost da se radi konstruktivno.“

(Jamgon Kongtrul Lodro Taj, Baklja sigurnosti)

(iz knjige RADOST ŽIVLJENJA, Mingjur Rinpoša)

„Vjerske dogme više se ne prihvataju u njihovom ortodoksnom značenju, ali svaki pojedinac ima potrebu da vjeruje u neku vrstu više sile. Svi mi moramo imati neki ideal koji će upravljati našim ponašanjem i zadovoljiti nas, ali on nije materijalan, bez obzira da li je vjera, umjetnost, nauka ili bilo što drugo - samo je važno da djeluje kao nematerijalna sila.“
(Nikola Tesla)

RATNE IGRE

„Kad srušimo mostove
i kad spustimo mačeve
poželim da su naše igre, ratne igre
bar malo nežnije.

I nije važno ko počinje,
uvek na kraju ćutimo.
Kad mnogo toga treba reći,
a nema reči, reči za istinu.

Nek sada ratne igre prestanu,
jer više ničeg nema u tebi u meni.
U mome srcu kiše padaju,
u duši veju crni snegovi.

Ti uvek odviše ponosna,
ja tvrdoglav kao noć.
I ko će koga prvi zvati,
ko kome dati-ruke za dodire.

I opet loše se osećam...
Jer mnogo toga treba reći,
a nema reči, reči za istinu.

Nek sada ratne igre prestanu,
jer više ničeg nema u tebi u meni.
U mome srcu kiše padaju,
u duši veju crni snegovi.“
(grupa KERBER)

Materija: Vladimir Karadžić,

Energija: student istorije i istraživač,

Prostor: Podgorica (Crna Gora),

Vrijeme: 15. jul - 18. avgust 2010. godine.

Preneseno sa: 4D Portal

